

A teremtés reménye

A karácsonyi és a húsvéti számot az újságok úgy szokták összeállítani, hogy ünnepi örömet kínáljanak olvasóiknak. Ez a számunk bizony inkább gondjainkat-bajainkat villantja fel előttünk. Harmadjára folytatjuk sorozatunkat az ország szociális helyzetéről, elemezve az országos elszegényedést, s keresve a kiutat belőle. Még nyomasztóbbak azok az írások, amelyek magába a Rosszba engednek bepillantást, elsősorban a sátános szekták tevékenységén keresztül. Hátborzongató képet kapunk az öncélú gonoszság néhány megjelenési formájáról.

Nem ünneprontás-e egy keresztény folyóiratnak ilyesmivel foglalkoznia, főleg húsvéti számában? Nem inkább a reményt, a húsvéti örömet kellene-e sugározni? (A középkori szónokoknak ajánlották, hogy húsvét éjszakáján úgy beszéljenek, hogy örömrre, sőt nevetésre készítsék hallgatóikat!).

Hisszük, hogy a Rossznak e nyomasztó és elborzasztó jelentkezésével egyes-egyedül a feltámadásból születő remény fényében lehet szembenézni, másrészt, hogy a feltámadás örömről csak úgy lehet hitelesen szólni, ha a tényleges emberi valóságból indulunk ki.

A *Biblia* teremtéstörténetét megíró szerzők ugyanúgy saját koruk emberei voltak, mint mi, mai emberek. Nyomasztotta őket a népüket sújtó sok igazságtalanság, nemzetük történelmi katasztrófája. Ők azonban, mint azóta oly sokan, mégis bizakodva tekintettek a jövőbe: „Lesz még egyszer ünnep a világon.” Bizakodásuk alapját a mindenható, teremtő Isten mindent jól elrendező gondoskodásában találták meg. Isten a világot tökéletesen megtervezte, s jónak alkotta meg. A rossz nem Istentől származik, nem is valami démoni őshatalomtól, hanem a szabad, tehát rosszra is képes ember engedetlenségéből.

A bibliai teremtéstörténet megnyitja a jövő perspektíváját is. Isten nem hagyja, hogy a rossz végleg eluralkodjék a földön, nem hagyja, hogy bárki meghíúsítsa azt a célt, amiért a mindenséget s benne az embert megalkotta. Szeretetből teremtette az embert, azért, hogy szeretetben egyesülhessen vele. A teremtés műve csupán előjátéka az Istenfia megtestesülésének, Isten és ember egyesülésének Krisztus személyében.

Az üdvösségtörténetnek ez a második felvonása, a Názáreti Jézus sorsa a bűnnek és halálnak alávetett világban játszódik le: ebben a mi világunkban. Jézus az Atya iránti engedelmségből elszenvedi értünk a kereszthalált is, végső jelét adva mindennél hatalmasabb szeretetének. Az Atya pedig feltámasztja őt a halálból, és bűneinktől halálra sebzett emberségét is fölemeli örök, isteni életébe.

A feltámadt Krisztus legyőzte a bűnt és a halált: megkezdte a teremtés művének a boldog beteljesüléshez, az üdvösséghez vezető „harmadik felvonását”. Halálra szánt testben élünk, de már feltámadottan — ahogy Szent Pál mondja —, várva végső feltámadásunkat.